

Patrioten

Sandheden skal gøre Eder frie

Manglen på historisk viden er rystende

Det har vakt stor opsigt, at det danske kongehus nu er blevet sat i forbindelse med nazisten von Schalburg, men det skyldes udelukkende manglen på historisk viden i offentligheden.

C.F. von Schalburg blev født i en meget fornem tysk-baltisk familie, der af den russiske revolution blev tvunget til Danmark. Her blev von Schalburg officer i livgarden og fører for den nazistiske ungdomsbewægelse. Han deltog på finsk side i den finske vinterkrig, og han blev senere officer i Våben-SS division Wiking under angrebet på Rusland. I 1942 døde han under kamphandlingerne i Rusland som kommandør for Fri-korps Danmark. Efter sin død blev han martyr for den danske nationalsocialisme og det store forbillede under hvervekam-pagner.

At en historiker nu har vakt opmærksomhed ved at påpege den kendte nazist C.F. von Schalburgs selskabelige omgang med medlemmer af det danske kongehus i mellemkrigstiden, det viser blot den danske offentligheds sørgelige mangel på almindelig historisk viden. Der er nemlig ikke noget nyt i dette. Men de fleste danskere har desværre ikke større historisk indsigt end den lille naive petit-journalist Lise Nør-gaard, der i fjernsynsserien Matador lod nazisten Holger være et socialt udskud, der på alle måder var utiltalende. Men sådan var virkeligheden jo slet ikke i 1930erne og 1940erne, for blandt de mange tusinder af organiserede og uorganiserede nazister var alle kredse i landet repræsenterede, grever og baroner, almindelige godsejere, erhvervsledere, forfattere og andre intellektuelle, officerer og butiksejere, landmænd og arbejdere. Omkring 200.000 danskere var på et eller andet tidspunkt i kontakt med nationalsocialismen i disse årtier, og derfor var der selvfølgelig også folk af enhver slags i nazismens rækker, og altså også fornemme folk, der omgikkes de højeste kredse. Og C.F. von Schalburg var blot en af disse; han var den store nazistiske ungdomsfører og officer i livgarden, og han tilhørte samtidigt de fornemme kredse omkring kongehuset. Men hvorfor er det så opsigtvækkende? Man gør nu i offentligheden meget ud af, at kongehuset ud-mærket var klar over C.F. von Schalburgs politiske aktiviteter og alligevel omgikkes ham og hans familie, men man glemmer jo her, at nazismen slet ikke var kontroversiel før krigen. *Fortsættes side 2*

Kampen mod islam er en kamp for danskheden !

Årgang 3, Nummer 9

Maj 2008

Hør Radio Holger!

Nu kan man høre **Radio Holger Internet** overalt på denne internetadresse: www.radioholger.dk, og der sendes i de almindeligt anvendte og meget praktiske lydformater rm og mp3.

Interessante tal

I en ny officiel undersøgelse fra Oslo Politidistrikt i Norge viser det sig nu, at hele 72,8 procent af voldtægtsmændene havde anden etnisk baggrund end norsk, idet den største del af gerningsmændene havde asiatisk baggrund og 30,5 procent af voldtægtsmændene var negre. Det er altså asiater og negre, der står for næsten alle de voldtægter, der sker i Norge, og det er da værd at bemærke, især for de norske kvinder, der agerer de forsvarsløse ofre. At tallene i andre europæiske lande viser den samme fordeling, det er der jo nok ikke megen tvivl om, og dette forhold er endnu et godt argument mod indvandringen, for de europæiske kvinders sikkerhed burde ligge alle på sinde. Statistikken taler her sit tydelige sprog: Luk ikke de fremmede ind i landet!

Manglen på historisk viden

Fortsat fra side 1

Mange fornemme folk var nazister dengang og ingen tænkte på, at det skulle diskvalificere dem på nogen måde, for hele tanken om nazismen som speciel kontroversiel er naturligvis noget, der først er opstået under og efter krigen. Men mange danskere er så påvirkede af propagandaen, at de opfatter nazisterne i 30'erne og 40'erne som værende socialt isolerede og udstødte i datidens danske samfund, men det var som nævnt slet ikke tilfældet. Nazisterne var så lidt isolerede, at de helt almindelige danske arbejdere ofte skiftede mellem at være medlem af Socialdemokratiet og Danmarks Nationalsocialistiske Arbejderparti eller DNSAP, hvilket Hr. Nyrups far jo er et ganske godt eksempel på. Den tidligere statsminister skrev meget om sin fars socialdemokratiske opdragelse, men han kunne lige så godt have skrevet om sin fars nazistiske opdragelse, for der var egentlig ikke den store forskel på dette, i hvert fald ikke for hans fars vedkommende. Det lyder måske mærkeligt nu, men der er det, at man skal have viden om historien, for har man denne viden, så ved man også, at socialdemokraterne og nazisterne havde en lang række synspunkter fælles i 1930'erne. Når der f.eks. tales om arbejdsmarkedsforhold og folkesundhed, så var forskellen næppe til at få øje på, og det var netop også derfor, at den socialdemokratiske chefideolog Harald Bergstedt uden videre kunne gå over til nazismen i begyndelsen af 1940'erne. Han fortsatte bare med at skrive og agitere for sine synspunkter, som han havde gjort hele tiden, nu bare i en nazistisk avis. Det er en kendsgerning, og hvis man ikke tror det, så vil jeg opfordre til, at man går ind på Det Kongelige Bibliotek og studerer datidens aviser, så vil det stå lysende klart. Se hans artikler som socialdemokratisk ideolog og hans artikler som nazist; hvor er forskellen? Det er de samme ting, han agiterer for! Men efter krigen ville man ikke erkende, at nazismen var en ganske normal foreteelse i det danske samfund før og under krigen, og så søsatte de ledende politiske kredse en vældig propaganda, der skulle få det danske folk til at helt glemme dette faktum. Der opstod et statsdirigeret hukommelsestab af store dimensioner, og lige pludselig myldrede det frem med historier, der skulle bevise, hvor få nazister, der havde været, hvor socialt isolerede nazisterne havde været,

hvor kriminelle nazisterne havde været og hvor udanske nazisterne havde været. Det var de mest latterlige historier, som de ledende kredse og dermed medierne satte i omløb, og det blev så til, at næsten alle danskerne "i virkeligheden" havde været anti-nazister, men at de bare ikke havde kunne vise det. Og så var sandheden dog, at langt de fleste danskere havde været helt uafklarede i deres holdninger, og at de hverken havde været for eller imod nazismen, men det kan man jo ikke bruge til noget i propagandaen. Og man kunne slet ikke bruge det faktum til noget, at der var lige så mange danskere, der kæmpede aktivt for nazismen som imod nazismen. Man havde altså brug for nogle overbevisende historier, og propagandaens gode yndlingshistorie blev "danskernes redning af jøderne i oktober 1943". Der er bare en lille men også væsentlig fejl ved denne historie, og det er, at det var tyskerne i Danmark og ikke danskerne, der reddede jøderne. Jo, tyskerne i Danmark forfulgte jøderne for at gøre rigsledelsen i Berlin tilfreds, men tyskerne lagde også alt til rette for en storstilet redningsaktion. Planen om jødeaktionen blev helt bevidst røbet til de danske socialdemokrater gennem en handelsråd Duckwitz, og tyskerne sørgede omhyggeligt for ikke at stille sig i vejen for flugten. Det har altid stået for mig som noget helt ubegribeligt, at ellers fornuftige mennesker kunne tro på denne afsindige historie om danskernes modige redning af jøderne. I de foregående år havde det jo været vanskeligt nok bare at få et meget lille antal af toptrænede modstandsfolk smuglet frem og tilbage mellem Danmark og Sverige, men netop i oktober 1943 var det åbenbart muligt at få tusinder af civile smuglet over, hvoraf mange var i dårlig fysisk form. Hvordan kunne det dog ske? Var tyskerne pludselig blevet blinde? Hvor var deres kystpoliti og e-både blevet af? Hvorfor kontrollerede de ikke togene mod Nordsjælland som så ofte før? Da jødeaktionen gik i gang, så bliver det klart, at tusinder må være på flugt, for langt de fleste jøder er jo væk fra deres boliger. Og alligevel går der flere dage, uden at der sker noget som helst. Tyskerne tager de jøder, der er blevet hjemme, og så sidder de ellers helt uvirksomme. To politibataljoner er kommet specielt fra Tyskland for at deltage i aktionen, men de gør intet.

Fortsættes side 3

Manglen på historisk viden

Forsat fra side 2

Jo, nogle danske modstandsfolk kørte da jøderne rundt omkring i landet og satte dem over Øresund, men det gjorde de jo kun, fordi tyskerne ønskede det på denne måde. Den tyske ledelse i Danmark skulle efter ordre sørge for, at jøderne forsvandt fra Danmark, og det letteste var nu engang at lade jøderne løbe selv, når man bare røbede planen om jødeaktionen for dem. De lokale tyske ledere meget smarte måde at imødekomme ordren til jødeaktionen fra Berlin på blev efter krigen forvandlet til en heroisk historie, men det var jo bare en stor løgn. Der var da nogle relativt få modstandsfolk, som medvirkede ved jødernes flugt, men det kunne de jo kun, fordi tyskerne ikke havde noget virkeligt ønske om at lægge dem hindringer i vejen. Og langt de fleste danskere var helt uvidende om jøderne i 1943, og man interesserede sig heller ikke for dem. Først da jødeaktionen var overstået kom der et pip fra prækestolene, og da var det jo også helt ligegyldigt.

Lige så latterlig som denne historie er den kendte officielle løgn om Christian X, der ifølge propagandaen skulle have redet gennem København med et jødearmbind for at udtrykke sympati med jøderne efter jødeaktionen. Dette er det mest forrykte sludder, for ganske vist red kongen gennem byen lige indtil den dag, han faldt af hesten og blev skadet, men han var altid klædt i en helt korrekt uniform, og det kunne slet ikke falde ham ind at tage et armbind med en jødestjerne på. Ikke fordi kongen havde noget imod jøderne, men fordi selve problematikken omkring jøderne overhovedet ikke beskæftigede hans tanker. Hans tanker kredsede naturligvis i hans sidste år om Danmarks skæbne, og ikke om jødernes, for han var danskernes konge. Der var i det hele taget ikke ret mange danskere, der overhovedet interesserede sig for jøderne før længe efter krigen, hvor man begyndte at bruge jøderne som det vigtigste våben i propagandaen.

Men tåbelige propagandahistorier fra den tid er der nok af, og de er alle opfundet under eller efter krigen til brug for dumme borgere, for kontrollerer man folks historiske bevidsthed, så kontrollerer man jo også folk. Det sidste propagandafremstød på denne front var som nævnt Fru Nørgaards berømte Matador, der er et skoleek-

sempel på en skamløs radikal propaganda. Man behøver jo bare at tænke på de fremstillede personer; den lune, sympatiske og naturligvis radikale læge, det sociale og kriminelle udskud nazisten Holger, den uhyre korrekte og sympatiske jødiske bogholder Hr. Stein, den nærige og fremgangsrige jyde Hr. Skjern, den brovtende oberst, de avancerede damer, der vil noget mere end bare være husmødre osv. osv. Hvis man taler om stereotype fremstillinger af personer, så tager Matador prisen, og netop derfor blev serien umådelig populær. Den bekræftede jo netop de tåbelige forestillinger, som den officielle propaganda har hamret ind i hovedet på folk i de sidste halvtreds år. Hvis man ikke tror mig, så gør det tankeeksperiment, at det er jøden Hr. Stein, der går fra den gravide Ingeborg, at det er jøden hr. Stein, der har været i fængsel for bedrageri og som nu afpresser folk penge, og at det er jøden Hr. Stein, der marcherer truende på gaden og råber efter folk, og ikke nazisten Holger, der er en pæn og hæderlig bankmand, som alle selvfølgelig hjælper i nødens stund, når han bliver forfulgt. Skal vi ikke gætte på, at samtlige landets medier i så fald havde fordømt serien som antisemitisk, det er vist temmelig sikkert! Nej, det er overensstemmelsen mellem fru Lise Nørgaards primitive verdensbillede og propagandaens verdensbillede, der gav serien den store succes, og i den forstand er det nemt at skabe en succes. Man skal bare gentage den officielle propagandas dumme floskler i en lidt hyggelig og underholdende form, så er succesen hjemme. Jeg har også selv oplevet propagandaens forrykte verdensbillede på nærmeste hold. I folkeskolens officielle historiebøger kunne jeg læse, at de tyske nazister var illitterære, dvs. at de var imod bøger og brændte dem, og jeg troede mere eller mindre på det. Ingen fortalte mig, at vel brændte nazisterne bøger, men det var faktisk kun ca. to procent af bøgerne, der ikke passede dem. De 98 procent af den tyske litteratur synes de godt om, for den var ikke modernistisk, pacifistisk eller skrevet af jøder, så den blev ikke brændt men derimod støttet af det tyske Rigs kulturkammer. Og ingen fortalte mig, at nazisterne selv skrev uhyre mange bøger, hvilket naturligvis var helt utænkeligt, for de var jo imod bøger, ikke sandt? Det var jo propagandaens påstand!

Forsættes side 4

Manglen på historisk viden

Forsat fra side 3

Man forstår måske min forbløffelse, da jeg som studerende blev stillet over for nogle vældige reoler fulde af bøger om folkemindevidenskaben, alle skrevet af de såkaldte illitterære tyske nazister i 1930'erne og 1940'erne. Jeg fandt senere ud af, at de tyske nazister også var førende inden for dét humanistiske studieområde, der beskæftiger sig med den såkaldte oldgermanske digtning. Ja, jeg fandt desuden uhyre mange nazistiske artikler om sociale forhold, sociologi, om sundhed, kultur og idræt, og jeg tænkte, at disse illitterære nazister skrev dog forbandet meget. Da begyndte det at gå op for mig, at jeg var blevet bedraget af den officielle propaganda, og siden har jeg altid været meget skeptisk over for de såkaldte sandheder.

Og læg nu vel mærke til, at med dette vil jeg ikke sige, at de daværende danske og tyske nazister var forfulgte uskyldigheder, men jeg vil sige, at det officielle billede af dem er direkte løgnagtigt, og derfor har det danske folk overhovedet ingen reel viden om den tid. Almindelige danskere er faldet som ofre for en officiel propaganda, som de slet ikke kan gennemskue, og derfor har man da også de underligste forestillinger om nazismen og tiden før og under anden verdenskrig. Og nu er vi så tilbage, hvor vi begyndte, for netop disse vrangforestillinger er jo selve grunden til, at det vækker så stor opmærksomhed, når det beskrives offentligt, at nazisten C.F. von Schalburg stod på en venskabelig fod med det danske kongehus. Det var der sandelig også andre fornemme nazister, der gjorde, og det var der altså slet ikke noget mærkeligt ved.

Kaj Vilhelmsen

Tørklæder i retten

Det ser heldigvis ud til, at det ikke bliver Domstolsstyrelsen, der skal bestemme, om der må anlægges muhamedanske tørklæder i retten, idet Folketinget nu indleder en behandling af sagen. Og det er sandelig også nødvendigt, når juristerne i Domstolsstyrelsen ikke kan styre deres leflen for de fremmede. Selvfølgelig skal danskere ikke dømmes af jurister i muhamedansk klædning, det ville være en uhørt krænkelse af danskerne, og noget sådant skal ikke accepteres.

Politikernes magiske forsøg

De danske politikere forsøgte sig den 27. april med lidt magi, idet de forsøgte at forvandle mørke asiater og sorte negre til hvide danskere, men magien lykkedes naturligvis ikke, for projektet var helt håbløst fra begyndelsen. Da den magiske handling foran Christiansborg var ovre, var der lige så mange mørke asiater og sorte negre som før, og der var heller ikke blevet flere danskere. Politikernes forsøg ud i magien blev beskrevet på følgende måde i medierne: »I solskin og sommervarme temperaturer bød Folketingets formand, Thor Pedersen omkring 600 nye danske statsborgere velkommen. I et telt på ridebanen foran Christiansborg kunne de fremmødte hører Grønlandskortet, Moussa Diallos Kvintet og Susse Wold, der læste op af Benny Andersens digt "Verdensborger i Danmark". - Med statsborgerskabet hører retten til at udtrykke sig, til at forsamle sig og retten til ligeværd mellem kønnene, sagde Folketingets formand, Thor Pedersen, blandt andet. Efter taler, musik og digtoplæsning gik de nyklækkede danske statsborgere til Christiansborg, hvor partierne bød velkommen.« Og nu kunne man jo så på baggrund af det mislykkede forsøg på at forvandle de farvede til danskere spørge partiernes repræsentanter velkommen til hvad? Det kan da ikke være velkommen i Danmark, for de fremmede er aldeles ikke velkomne blandt os danskere. Om de fremmede er velkomne eller ej, det er ikke noget politikerne kan bestemme, det bestemmer vi selv. Og vi vil aldrig anerkende de fremmede som danskere, danske statsborgere eller bare som medborgere, uanset hvad politikerne så siger. De fremmede er og bliver fremmede, intet andet, og så er det i øvrigt ligegyldigt, hvor mange taler, der holdes for dem, hvor meget musik, der spilles for dem og hvor meget der læses op for dem. Selv ikke et Benny Andersen-digt forvandler jo en tyrk til en dansker, uanset hvor rituel man gør oplæsningen. Politikernes magi virker ikke, og alle de fremmede, som politikerne har givet papir på at være danske statsborgere er stadig bare fremmede, og en dag vil man rive de forbandede papirer i stykker og sende de fremmede tilbage, hvor de kommer fra. Man skal ikke bilde sig ind, at politikernes idioti vil blive respekteret i fremtiden.

Nyheder

Fra Norge

I en officiel undersøgelse fra Oslo Politidistrikt viser det sig nu, at hele 72,8 procent af voldtægtsmændene havde anden etnisk baggrund end norsk, størsteparten af gerningsmændene havde asiatisk baggrund og 30,5 procent af voldtægtsmændene var negre. Det er altså asiater og negre, der står for næsten alle voldtægter i Norge, og det er da værd at bemærke, især for de norske kvinder, der agerer de forsvarsløse ofre. Man kan i øvrigt undre sig over, at kvinderne ikke bliver træt af at være ofre og stikker voldtægtsmændene ned, det ville være en velgerning mod menneskeheden.

Om lønninger

Og så en tankevækkende oplysning i anledning af den verserende strejke. Mens sygeplejerskerne og sosu-assistenterne er på barrikaderne og har lammet dele af Danmarks sundhedsvæsen for en lønforhøjelse på 15 procent, så er folketingspolitikere i gang med at give sig selv en væsentlig større lønforhøjelse på 22,9 procent. Traditionelt får folketingspolitikere jo det samme som en borgmester i en mellemstor kommune, det vil sige 550.955 kroner. Men efter kommunesammenlægningerne får en borgmester i en mellemstor kommune nu 678.864 kroner - og det er det beløb, som folketingspolitikere ifølge TV 2 nu også vil have. Det er da interessant! Politikere og de såkaldte eksperter er foragede over, at de strejkende vil have 15 procent mere i løn af en lille løn, mens politikere kræver næsten 23 procent mere af en stor løn. Hvem er det egentlig så, der er de grådige? Det skulle vel ikke være politikere?

Om fordomme

I de danske medier hører man ofte den påstand fremført, at modstandere af indvandringen er præget af fordomme mod de fremmede, men det er en løgnagtig påstand. De såkaldte fordomme formodes jo at omfatte forkerte opfattelser af de fremmede *a priori*, dvs. på forhånd og uden erfaring, men sandheden er faktisk den modsatte, at indvandringsmodstanderne har dannet deres kritiske opfattelse af de fremmede netop på baggrund af erfaringen med de fremmede. Der er

således ikke tale om en fordom, når modstanderne af indvandringen siger, at de fremmede er langt mere kriminelle end danskerne, for det er jo en bevist sandhed, der bekræftes af den officielle kriminalitetsstatistik, og der er heller ikke tale om en fordom, når indvandringsmodstanderne siger, at de fremmede bare kommer til Danmark for at leve på nas af det danske folk, for det fremgår jo af de fremmedes meget lave erhvervsfrekvens og bekræftes yderligere af socialstatistikken. Og når vi ser nærmere til, så er der faktisk ikke én eneste af de påstande om de fremmede, der fremføres af indvandringsmodstanderne, som ikke er en veldokumenteret sandhed. Om hvordan kan medierne så tale om fordomme, når det er forhold, som den officielle statistik bekræfter? En påstand om de fremmede er kun en fordom, hvis den er usand, for er den sand, så er der naturligvis tale om en erkendelse. Det er altså ikke fordomme, der behersker indvandringsmodstandernes argumentation men sandheden, og alligevel påstår medierne nok så frækt, at indvandringsmodstanderne er præget af fordomme. Men det er kun et spørgsmål om tid, et kortere åremål, før indvandrermodstandernes synspunkter vil være de herskende i samfundet, og så får vi ikke kun stoppet indvandringen men også hjemsendt de fremmede, der allerede befinder sig her i landet. Naturligvis vil de ledende i samfundet, medierne og eksperterne forsøge at forhindre denne udvikling ved at tillægge indvandringsmodstanderne alle mulige dårlige egenskaber, men medierne, eliten og eksperterne har allerede tabt, simpelthen fordi der bestandigt bliver flere og flere almindelige borgere, der indser vanviddet i den fortsatte indvandring. Ligesom kommunismen styrtede sammen i Østeuropa som et kort hus, således vil også den multikulturelle ideologi styrtede sammen i Vesteuropa, undergravet af mødet med virkeligheden.

Nyheder

En muhamedanerlakaj

Og så er den danske udenrigsminister Per Stig Møller blevet afsløret som en fej og foragtelig småborger, der ryster i bukserne for den muhamedanske verden. Vi havde ikke høje tanker om Per Stig Møller, men at han er et så modbydeligt skvat, som det nu afsløres, det havde vi slet ikke forestillet os i vor vildeste fantasi. Afsløringen af udenrigsministeren kommer i en pressemeddelelse dateret den 27. april fra Dansk Folkepartis Ungdom, men der er nok tale om, at det er Dansk Folkeparti, som ønsker de rystende oplysninger offentliggjort. I pressemeddelelsen fra Dansk Folkepartis Ungdom hedder det: »Per Stig Møller er en uværdig repræsentant for Danmark. I forbindelse med den danske "Muhammedkrise" var det for utrolig mange danskere uforståeligt, at de europæiske demokratier ikke bakkede helhjertet op omkring Danmark og støttede vores ytringsfrihed. Nu viser det sig, at Danmark ikke stod så alene, som vi hidtil har antaget. Der var meget stærke kræfter i EU, som arbejdede for en langt mere aktiv og helhjertet støtte til Danmark og ytringsfriheden, men denne hjælpende hånd blev afvist af ingen ringere end den danske udenrigsminister Per Stig Møller. Dette står klart nu, da den tidl. hollandske udenrigsminister Bernard Bot i et interview har valgt at løfte sløret for, hvad der skete i kredsen af EU's udenrigsministre, da Muhammedkrisen var på sit højeste. EU's udenrigspolitiske koordinator spanieren Javier Solana valgte, uden rygdækning i EU-kredsen, sammen med daværende generalsekretær i FN, Kofi Annan, og formanden for den muslimske organisation OIC, Ekmeleddin Ihsanoglu, at udsende en erklæring, som satte religiøse følelser over ytringsfriheden, samtidig valgte Solana at tage på "undskyldningsturné" i mellemøsten. Dette totale knæfald for fundamentalistisk Islam valgte den hollandske regering at tage afstand fra. Det var efter denne afstandtagen, at den danske udenrigsminister valgte at kontakte sin hollandske kollega og bad ham: "klappe i" "om vores tegninger". Dette var måden, hvorpå Danmarks udenrigsminister valgte at værdsætte støtten fra hollænderne. Per Stigs begrundelse: Han mente, det var bedre Danmark stod alene i krisen, så det ikke blev en krise mellem mellemøstlige

islamiske stater på den ene side og EU på den anden. - "Dette er helt nye informationer om den danske regerings håndtering af "Muhammedkrisen", vi så alle statsministerens på arabisk TV og troede indtil nu, at hans optræden var udslag af et øjeblik svigtene dømmekraft fra regeringen. Men med Bots afsløringer viser det sig, at regeringens håndtering af sagen er lagt mere grotesk, end vi hidtil har troet. Regeringen var parat til at sælge ud på alle hylder for at få en hurtig afslutning af konflikten. Dette er intet mindre end en skandale!" Sådan lyder kommentaren fra hovedbestyrelsesmedlem i Dansk Folkepartis Ungdom Anders Vistisen. Som om ovenstående ikke var nok, afslører Bot ydermere, at der fra fransk, tysk og hollandsk side, alle lande som grundet deres størrelse og deres langvarige medlemskab af EU taler med betydelig vægt i EU kredsen, var opbakning til en langt mere aktiv og helhjertet støtte til Danmark under krisen. Landene var bl.a. indstillet på, at lave en modboykot mod visse arabiske lande og langt kraftigere støtte Danmark. Igen valgte Per Stig Møller arrogant og forkert at afslå støtten. - "Per Stig Møller har med sin handlemåde givet så meget køb på danske interesser og frihedsrettighederne, at det ikke kan undskyldes. Hans handlinger er udtryk for en fejhed og manglende dømmekraft, som kom til at koste og koster Danmark dyrt." udtaler Anders Vistisen og fortsætter: "Jeg mener, at man efter denne sag i høj grad må betvivle, om Per Stig Møller fortsat kan betros stillingen som udenrigsminister, og om han i det hele taget er værdig til at være dansk minister.« Det var så pressemeddelelsen fra Dansk Folkepartis Ungdom, og efter denne burde det stå klart, især efter at pressemeddelelsens indhold er blevet bekræftet af Ritzaus Bureau, at vi ikke kan have Per Stig Møller som minister. Feje, løgnagtige og usle mennesker som Per Stig Møller bør naturligvis ikke være ministre i Danmark, og alene det, at han giver det danske folk et helt forkert indtryk af forholdene omkring Muhammedkrisen burde være rigeligt til at få ham sparket ud af regeringen. Man kan da ikke have en udenrigsminister, der af ren og skær angst for de fremmede vildleder folket midt i en alvorlig krise. Den feje hund skal ud af ministeriet!

Nyheder

Om Hizb-ut-Tahir og det totalitære

Dansk Folkepartis uddannelsesordfører Martin Henriksen vil have undervisningsminister Bertel Haarder til at indføre læseplaner, der skal oplyse eleverne om totalitære bevægelers historie, teknikker og fremgangsmåder – og dermed afholde unge fra at søge hen imod totalitære grupper. Det sker efter, at konvertitten Muhammed Hee i Jyllands Posten Søndag gav udtryk for at folkeskolen ikke havde lært ham kritisk tænkning. Dermed havde Hizb-ut-Tahrir lettere ved at rekruttere ham til partiet. "Det er afgørende, at vores uddannelsessystem udgør en buffer mellem de unge på den ene side og de totalitære sekter på den anden side. Vi hører tit, at unge konvertitter og andre "omvendte" har en tendens til at søge den rene og mest ekstreme udgave af en religion eller ideologi netop for at tydeliggøre bruddet med deres åbenbart rodløse fortid. Her ville det bestemt ikke gøre skade, hvis folkeskolen blev bedre til at håndtere fænomenet," siger Martin Henriksen, der understreger, at undervisning i totalitarisme naturligvis også gælder muslimske unge. "For integrationen er det helt afgørende, at alle unge advares mod voldelige ideologier, sekter og dommedagskulter. I 1980'erne var det jo Moon-bevægelsen og andre nyreligiøse bevægelser. I dag tyder meget på, at det først og fremmest er bevægelser som Hizb-ut-Tahrir, der lokker unge mennesker med løfter om paradys og et opgør med demokrati og pluralisme," siger Martin Henriksen.

Ja, det lyder jo meget godt, men der er nu en væsentlig ting, som Martin Henriksen ikke rigtigt har fået fat på. Hizb-ut-Tahrir er nemlig ikke noget specielt, som det giver mening at studere og advare imod, for denne organisation er bare en følge af islam, og så længe islam eksisterer i Europa, så vil der også eksistere organisationer som Hizb-ut-Tahrir. Hvis man ikke vil vende sig imod islam som helhed, så giver det simpelthen ingen mening at bekæmpe de muhamedanske sekter, for islam vil jo bare bestandig føde nye sekter. Man skal derimod lære alle danske skolebørn, hvilken alvorlig trussel mod det danske folk islam som sådan er, og vil man ikke det, så kan man godt opgive. Det er en falsk skelnen, som

man forsøger at indføre fra politisk hold, og desværre også fra Dansk Folkepartis side, og det er alene den politiske korrekthed, der er grundlaget for denne latterlige skelnen. Man tør desværre ikke føre kampen mod islam, og så forfalder man til ligegyldige småprojekter, så som forsøget på at forbyde Hizb-ut-Tahrir, skønt et forbud jo absolut ingen positiv virkning vil have. De samme muhamedanere er stadig i landet efter et sådant forbud, og de vil bare kalde deres organisation noget andet, og så skal der køres en helt ny retssag for at få forbudt organisationen med det nye navn. Nej, muhamedanerne skal ud af Danmark, dét er løsningen og intet andet.

Hvor lidt virkelig eftertanke der faktisk er i Martin Henriksens overvejelse, det viser også hans knæfald for den almindelige snak om den skadelige totalitarisme, for hvad menes egentlig med dette udtryk "totalitarisme"? Et hvilket som helst samfundssystem er jo totalitært i den forstand, at man har nogle absolut faste grundregler, der ikke kan ændres på, hvis ikke systemet skal bryde sammen. Også demokratiet har jo nogle totalitære træk, f.eks. hævder man, at folket skal bestemme, at alle kun skal have een stemme ved valgene, og at forudsætningen for valgene er ytringsfriheden osv., og dette er faktisk totalitære krav som demokratiet stiller, og om hvilke der slet ikke kan forhandles. Disse krav er således ikke til debat i demokratiet, de skal bare overholdes, og derved er de totalitære, på samme måde som andre krav ikke er til debat i andre systemer. Det giver altså ingen mening at vende sig specielt mod totalitarisme, for vi er alle totalitære, vi er det bare i forhold til forskellige ting. Nej, men man må vende sig imod islam, og der skal ikke bruges alle mulige omskrivninger, det skal siges lige ud, og det skal også siges i skolerne. Hvorfor dog alle disse ængstelige omskrivninger for noget, der er så helt naturligt og rigtigt som kampen mod den muhamedanske hedenskab? Hvorfor skal politikere altid være så bange for virkeligheden?

**Kampen mod islam er en kamp
for den kristne civilisation!**

For et dansk Danmark!

Det er helt meningsløst at påstå, at de fremmede er lige så gode som danskerne. I forhold til hvad? I forhold til Danmark er de fremmede i hvert fald ikke lige så gode som danskerne, da Danmark er danskernes land, og de fremmede følgelig aldrig nogensinde kan blive andet end gæster i landet. Og gæster rejser igen!

Spare-ideologiens fallit

Og nu viser det sig så, hvad det egentlig koster på længere sigt, når man kører et discount-samfund. Det kan simpelthen ikke betale sig. Vedligeholdelsen af offentlige bygninger og infrastruktur er nu så ringe, at det vil koste mindst 70 milliarder kroner bare at rette nogenlunde op på mange års forsømmelser. Hertil kommer det velfærdstab, hullede skoler og ødelagte skinner allerede nu forårsager. Det viser en gennemgang af en række rapporter og opgørelser af problemerne i den offentlige sektors forskellige områder. »Vi har bundet meget store værdier i de offentlige bygninger og anlæg. Det er en dårlig forretning at lade dem forfalde«, siger erhvervspolitisk konsulent Lars Høier fra Dansk Byggeri, som har bedt konsulentfirmaet Cowi lave en rapport om vedligeholdelsen af skoler, plejehjem og andre kommunale bygninger. Ja, vel er det en dårlig forretning at spare på de offentlige ejendomme og infrastrukturen, og det har det altid været, men de tåbelige politikere tror stadig, at de kan spare sig til noget, men det kan de ikke. For hver 100 kroner de sparer et år, pådrager de samfundet en regning på 200 kroner det næste år, idet de små skader vokser til store skader. Det har egentlig altid været indlysende, bare ikke for politikerne, der altid kommer med deres idiotiske spareplaner.